This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07586873 1

Tusindfryd.

1. Poetry, Danish—Collections

1.50

TUSINDFRYD.

TUSINDFRYD

UDVALGTE DIGTE

AF

NYERE FORFATTERE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

KJØBENHAVN
ANDR. SCHOUS FORLAG
Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover).
1893

EMB

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
686267 A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1933 L

HOLGER DRACHMANN.

Mont 21 Oct. 1933

Rav.

De gik langs det legende Hav,
Og Bølgerne dansed saa lette
Med Skum ad den gyngende Slette;
De vandrede langsomt Fod for Fod,
Stansed og bukked sig, hvor de stod;
De søgte sig Rav.

Hun fik hvad af Havet han tog;
Skjønt blev det slebet i Form af et Hjærte,
Det skinned saa klart som den klareste
Kjerte,
Hun bar det paa Barmen, hun kyssed det tit,
Hun gav ham til Gjengjæld sit;
Men det var et Hjærte, som slog.

Han fór paa det gyngende Hav;
Hun mødte ham ingensinde.
Hun bar paa hans Hjærte derinde,
Bar det hos sit, bedrøvet og glad,
Hun vidste slet ikke at skille dem ad; —
Og hans var kun Rav.

Den unge Ørn.

Hun vented mig. Det skumred;
Igjennem Skoven jeg løb —
Og standsed og dukked mig varsomt
Og frem over Grønsværet krøb.

Det blev saa levende Løvet
Omkring et Bøgetræs Fod;
Stammen var nøgen, men Smaakrat
Ymped sig opad dens Rod.

Jeg gisned, det var en Grævling —
Maaske Mikkel Ræv paa Spil —
Jeg frygted et Daa-Lam i Fare
Og tænkte: skal du slaa til?

Jeg bøjed det dunkle Løvværk
Tilside paa Maa og Faa —
To tindrende klare Øjne
Fra Skjulet imod mig saa.

Det var et Barn af den Konge,
Som bygger i Kronernes Læ —
Det var en Ørneunge
Flagret ned fra sit Træ.

Flagret var den fra Reden,
At prøve Vingernes Spil:
Flyvelysten var kendbar,
Men Evnen slog ikke til.

Vel var Ørnen kun liden
Mod Stammens granvoxne Mast,
Men hvor var Hovedet trodsigt
Og Blikket tindrende hvast!

Og vel var jeg selv en Kæmpe
Imod den umyndige Fugl —
Men hvor den maalte min Ringhed
Fra Løvværkets dunkle Skjul!

Saaledes vi maalte hinanden —
Jeg saa imod Træets Top,
Jeg kunde ej, selv om jeg vilde,
Hjælpe den undvegne op. —

Hun vented mig. Det skumred.
Jeg fortned atter min Gang;
Hun vented mig dér, hvor Skoven
Ud over Hulvejen hang.

Saa sad vi dér under Løvet —
Min Tale var gaaet i Staa;
To klare, tindrende Øjne
Dybt i mit Øje saa.

Jeg læste i disse Øjne
Det faste, det stolte Mod . . . .
Og jeg fortalte om Ørnen
Hist under Træets Fod.

Om Fuglen, som ej forsager,
Som ikke til Rædsel veed,
Som frygter ej Nutid og Fremtid
I sin Umyndighed.

O Elskov, du Ørneunge!
Som ikke til Farer veed,
Som Menneskefrygt ej kjender:
O kongefødt Kjærlighed!

Sang

af »Esther«.

(Musik af Hornemann.)

Og det var sig den Humlebi
— surre, surre, sum —
Han tog sig for en Dag at fri.
Han føjted om den hele Dag
Med Basfiolen paa sin Bag
Sum! —

Først kyssed han den Rose fin
— surre, surre, sum —
Og vil du være Kjæresten min? —
Nej Tak for slig en laadden Svend;
Gaa han til Gaaseurten hen!
Sum! —

Saa fløj han til den Gaaseurt
— surre, surre, sum —
Hun svared Ja! før hun blev spur't.
Men da han ind i Sengen saa,
En Gedehams alt deri laa.
Sum! —

Da blev den Humle gram og vred
— surre, surre, sum —
Gid Pokker ta' ved Kjærlighed!
Saa slog han sig paa Vin og Mjød,
Det vared ved indtil hans Død.
Sum! —

———

Sang af »Tyrkisk Rococo«.

(Musik af P. E. Lange-Müller.)

Stille gløder Minareten
Op i Solnedgangens Luft,
Oleandrer svangrer Aftnen
Med en honning-mættet Duft.

Fra Tavernen klinger Harper,
Fløjten blander sig deri
Med en Nattergalehulkens
Huris-bløde Melodi!

Harpe, Cither, Luth og Fløjte
Svangrer Aftnens Blomsterduft!
Stille gløder Minareten
I den længsels-fyldte Luft!

O min Huri, min Scheïtan!
Kjend din egen Melodi:
Hundred Nætters vaagne Drømme
Drukner deres Graad deri!

ERNST v. D. RECKE.

Sang af »Bertran de Born«.

(Musik af P. Heise.)

Vaagn af din Slummer, min dejlige Brud,
Hør Strængene tone!
Stjærnerne blinke paa Himmelens Skrud
Vaagn op og kom ud,
Kom som et tindrende Stjærneskud
Herlig og prud
Fagreste Smykke paa Nathimlens Krone!

Kom, for at Himlen sin Skjønhed kan faa
I Lys af dit Øje!
Alle de Stjærner, som over den gaa,
Skal undrende staa;
Rosen den røde, Violen den blaa
Med Dugdraaber paa,
Alle de skal for din Skjønhed sig bøje!

Hører du, elskede! Vaagn under Lin,
Min Fred du mig bringe!
Ikke mig lyster den skummende Vin
Fra Mosel og Rhin, —
Bring mig din Rosenkind, fager og fin,
Læg den til min!
Hid er jeg fløjet med Ild under Vinge!

Lyriske Digte.

I.

Jeg slaar ej Sindal for din Fod
Og strør med Guld din Gang;
Alt hvad jeg ejer, er mit Mod,
Min Elskov og min Sang.

Mit Mod er Falken paa din Haand,
Der flyver som en Vind,
Saasnart du løser den af Baand
At hente Byttet ind.

Min Elskov er din Ganger god
Som bærer i Behold
Dig gjennem Strøm og striden Flod
Og over Heden gold.

Min Sang den er dit Hovedguld,
Jeg slynger om dit Haar,
At du maa straale underfuld
Blandt Mø'er, ihvor du gaar.

Og saadan ruster jeg dig ud
Med disse Gaver tre,
At ingen bedre Adelsbrud
I Verden er at se.

II.

Der straaler saa mangen Kjerte
I Himlens det høje Chor;
Naar Hjærte skilles fra Hjærte,
Falder en Stjærne til Jord.

End tændes af Stjærner klare
Vel tusind for hver, som faldt;
Før man faar talt deres Skare,
Er Sorgernes Hær ej talt.

Og før den sidste fra Himlen
Falder som moden Frugt,
Før bliver i Menneskevrimlen
Elskovssorgen ej slukt.

III.

Da skulde du være kommen
Mens Bøgen stod i sin Pragt,
Og Haabets vinkende Grønne
Ej kjendte Stormenes Magt.

Da skulde du være kommen,
Mens Knopperne brast i Vaar;
Da havde min Have Blomster,
Som vel kunde smykt dit Haar.

Da skulde du være kommen,
Mens Linden i Blomster stod;
Da havde du fundet et Tæppe,
Som passede for din Fod.

Da skulde du være kommen,
Mens Rosens Flor sprang ud;
Da kunde jeg bundet dig Krandse,
Der sømmed sig for en Brud.

Da skulde du være kommen,
Men Stormen kom før du;
Den Rest, de har ladt tilbage
Byder jeg Ingen nu.

IV.

Som Penelope jeg væver
Daglig paa det lange Lin,
Og jeg væver mine Minder
Ind deri som Tegning fin.

Gjennem alle gaar et Billed
Med den samme Liliekind;
I dem alle er som Islæt
Savn og Længsel vævet ind.

Men den hele Væv jeg atter
Trevler op i Løn ved Nat
For ved Gry igjen at tage
Paa det samme Arbejd fat.

V.

Mens alle Smaablomster sove,
Og Aftenstjærnen har Vagt,
Vidt over Mark og Skove.
Rider den vilde Jagt.

I raslende Panserskjorte
Fare de højt tilhest,
Paa Gangere, fnysende sorte
Som Uvejrsskyer for Blæst.

Forrest med Fyrstehatten
Rider Kong Volmer selv;
Ham følger en Flok i Natten
I Løb som en opstemt Elv.

Sælsomme Maaneflammer
Lege paa Jægernes Dragt,
Hundekobbelet glammer
Med Halsen i Vejret strakt.

I Stormen Piskene knalde
Til Hornenes hule Lyd;
Som Stjærner fra Himlen falde,
Flyve de blanke Spyd.

Foran med knejsende Takker
Stønnende tungt og kort,
Flyer over Dal og Bakker
Den hvide jagede Hjort.

Den søger træt sig at dølge
I Sivet ved Gurre Sø;
Der splittes det vilde Følge
Og Glammet og Hornene dø. —

Kongen er ene tilbage,
Han tvinger sin Hest i Skridt;
Under Bøgenes dunkle Tage
Drømmer hans Hjærte blidt.

Nattergal dybt i Skove
Synger Kong Volmers Savn,
Vinden henover Vove
Hvisker et elsket Navn.

Taagen som hvide Svaner
Ruger bag Sivenes Bræm,
Maanen med Trolddom maner
Syner af Sløret frem.

Hurtigt som Bølgespillet
Vexler Drømmenes Hær;
Stedse hans Blik et Billed
Dog møder, fjærnt eller nær. —

Snart over Stub og Stene
Følgende Hjortens Spor
Snart under Lindens Grene
Hviskende Elskovsord; —

Snart iblandt muntre Terner
Smilende, hvid og rød,
Snart under Nattens Stjærner
Klagende dem sin Nød.

Kongen sporer sin Ganger
Maanen glider bag Sky,
Luften hans Arm kun fanger
Og Drømmens Billeder fly.

Kongen alene tilbage
Rider i stille Sorg;
Nattevindene klage
Over hans sunkne Borg. —

Saaledes Kong Volmer rider,
Melder os Sagnets Ord, —
Fordømt for evige Tider
Til end at færdes paa Jord.

Thi kun hvo der løfter sit Øje
Mod evige Stjærnes Glans,
Som har et Haab i det høje,
Kan vinde Himmerigs Krans.

Men den, hvem de stærke Minder.
Om Stjærner, der længst er slukt,
Med Vælde til Jorden binder,
For ham er Himmerig lukt.

I. P. JACOBSEN.

Stemninger.

I.

Alle de voxende Skygger
Har vævet sig sammen til een,
Ensom paa Himmelen lyser
En Stjærne saa straalende ren,
Skyerne have saa tunge Drømme,
Blomsternes Øjne i Duggraad svømme,
Underligt Aftenvinden
Suser i Linden.

II.

En vidtstrakt Hede med mossede Sten,
Lidt blinkende Vand i det fjærne,
En gulrød Stribe, hvor Solen gik ned,
En eneste skjælvende Stjærne.

Og sælsomt susende Aftenens Vind
Saa langeligt sukkende aander,
Som kjæred mindeligt i den en Sjæl
For jordiske Veer og Vaander.

Da Solen vaagned, vel tusende Haab
Strøg fremad paa dristige Vinger;
Hvem veed, om ikke den sukkende Vind
De Saare og Stækkede bringer?

Hvem veed, om ikke de samle sig her
Som Fugle ved Efteraarstrækket
Og prøve: haver end Vingerne Kraft,
Mon eller er evigt de stækket?

Og mange kjende sig længst paa Gled
Ad Dødens forstummende Strømme;
De andre letter i Flok efter Flok
At læges i Menneskers Drømme.

Genrebillede.

Pagen højt paa Taarnet sad,
Stirred ud saa vide,
Digted paa et Elskovskvad
Om sin Elskovskvide,
Kunde ikke faa det samlet,
Sad og famled
Nu med Stjærner, nu med Roser —
Intet rimed sig paa Roser —
Satte fortvivlet saa Hornet for Mund,
Knugede vredt sit Værge,
Blæste saa sin Elskov ud
Over alle Bjærge.

Landskab.

Stille, du elskede Kvinde!
Tyst maa vi træde, vi to,
Der sover en Sang herinde
I Skovens natlige Ro.

Stille er Vover og Vinde
Tavs er hver Sangfuglemund,
Tiende Kilderne rinde
Blankt over mossede Bund.

Maanestraalerne spille
Tyst mellem Bøgene frem,
Langs ad Stierne stille
Blunder en lyslig Bræm.

Sølvskyen selv deroppe
Hviler paa Vingen bred,
Højt over Træernes Toppe.
Skuer den lyttende ned.

Stille er Vover og Vinde,
Tyst maa vi træde, vi to.
Der sover en Sang herinde
I Skovens natlige Ro.

Det bødes der for.

Det bødes der for i lange Aar
Som kun var en stakket Glæde;
Det smiler man frem i en flygtig Stund,
Man bort kan i Aar ej græde.
Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde.

Der ages paa Lykkens gyldne Hjul
Saa fast, at En Intet sanser;
Men Sorgens trælsomme tunge Læs
Det venter os dog, naar vi standser.
Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde

Der leves i Lyst, som halvt i Drøm, —
Men Sorgen har ingen Drømme:
Med vaagne Øjne den paa dig ser,
Øjne som sugende Strømme.
Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde.

Ej Smilet vil lyse din Dag i Seng,
Men Taaren har gode Stunder;
Thi Smil er Glands kun af det, der er,
Graad Skyggen af det, der gik under.
Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde.

Smaavers.

For alle gode Tanker de kan slet ikke dø.
Før endnu bedre Tanker er spiret af deres
Frø.

* * *

Lys over Landet, —
Det er det, vi vil.

Du, Blomst i Dug!

Du, Blomst i Dug;
Du, Blomst i Dug!
Hvisk mig Drømmene dine.
Er der i dem den samme Luft,
Den samme sælsomme Elverlandsduft,
Som i mine?
Og hvisker, sukker og klager det dér
Gjennem døende Duft og blundende Skjær,
Gennem vaagende Klang, gjennem spirende
Sang:
I Længsel
I Længsel jeg lever!

KARL GJELLERUP.

Hofstat.

Lilie! jeg bringer dig Blomster i Rødt,
Dit Hof saa skulde de være.
Roser staa om din Trone rundt,
Er Selskabsdamer med Ære.

Se Vintergjækken, din Hofnar snild,
Jeg talløse Vitser har lært den, —
En snehvid Valmu, din Pigelil,
Sart som en Prinsesse paa Ærten.

De andre Terner, som klæde dig paa,
Kranse og salve dine Lokker,
Det er Violerne og de blaa
Saa ydmyg nejende Klokker.

Den blomstrende Tidsel baner dig Vej,
Det er en Drabant med Courage;
Men den smilende lille Forglemmigej
Maa du gjøre til Yndlingspage.

Stjærneskuds-Ønske.

Tause gik vi gjennem Haven
I den stille Sommernat,
Himlen straaled dybt som Fløjel
Med Brillanter rigt besat.

Alle Stjærner ivrig stirred,
Dig de gyldne Blikke gjalt:
Nogle uforsigtige strakte
Sig for dristig frem og —faldt.

Svimmel af en jordisk Skjønhed
Styrtet ned en Sphære-Gud,
Skrivende sin gyldne Bue,
Thi hans Fakkel sluktes ud.

Dog før den var slukt, i Flamme
Blussed op mit Ømskes Glød,
Ret som tændt af Stjærnelynet,
Og min Kind blev flammerød: —

«Fristerinde! du som rolig
Styrted Æteraanden ned!
Giv mig Lykken, som han vilde
Kjøbe med sin Salighed!«

Spørgsmaalet.

Stjærner; I Evighed-Øjne
Sole, som alt erfor.
I, der saa Graven højne
Sin første Tue paa Jord!

Som har set vor Klode tændes
Og vil see dens Glands blive slukt!
O, sig mig, om Livet endes,
Har Døden Glemselens Frugt?

Thi her veed ingen noget,
Og hemmelighedsfuld
Vil Jorden ej ud med Sproget; —
Ak! I er af samme Kuld!

Ved Stensætningen.

I Skoven dybest inde de Kampestene staa
Ret som en Thing af Gubber i side
Kapper graa!
Dybt ned i Nakkerne de Moshuer sidder. —
Over deres Taushed, Susen og Fuglekvidder.

En mægtig Bøg af Lynet er brudt og
sønderflængt,
Dens Krone som et Offer blev midt i
Kredsen slængt;
Der visner den og trøskner foran Heltens
Gravkammer
Et Høj-Alter i Skibet af ranke Søjlestammer.

Dog ubekymret suse rundt om de andre
Træ'r;
Fra Løvhvælvingen synker der et gyldenrødt
Skjær,
Mens Bladskygger viftes af svaje, smidige
Grene
Over hundredaarigt Moslag paa tusindaarige
Stene.

Men idag — hvilket Skue, da hun, det
unge Blod —
Paa Stensætningens mægtige Overligger
stod;
Som en en Lys-Alf, der løftes højt paa
en Jættes Skjold;
Skjær straaled hun blandt Skygger fra
skumle Hedenold.

Et Lys af Ungdoms-Ynde, en Duft af
Skjønheds-Flor
I Gravhallen spredtes; da var det som i
Kor

De Stengubber mumled, der rundt i Kredsen
stode;
Jeg skued dig og hørte dem, helt sælsomt
tilmode.

Den samme Vind suser gjennem samme
Slags Løv,
Og Lynstraalen splintrer som da, og han,
hvis Støv
Blev her stedt til Hvile og hvis Ry gik
af Minde,
Som du en Gang han elsked — en
Ungmø som hende.

Nornerne.

Kor af »Brynhild«.

Fra urfjærn Tid er det sagt,
Fra Fædre til Sønnerne bragt,
At Thursekvinder trende
Har Skjæbnens Traade i Hænde.
Over Urda-Kilden den rene
Sidde de Spindersker tre
Beskygged' af Ygdrasils Grene,
Spindende Lyst og Ve,
Vindende Liv og Død
Af aldrig hvilende Tene
For hver, som paa Jord blev fød.
Over dem Susen fra Krone
Og Bølgemumlen om Fod, —
Deres hvidmos-hyndede Trone
Er Askens knudrede Rod.

Ej se de hinanden, og ej
De mæle, læned' mod Stammen
Sidde de tavse sammen,
Stirrende hver sin Vej.
Urd lader den hvirvelvante
Guld-Ten drejende svirre;
Med Læber, hvor Uldfnug dirre,
Væder og glatter Verdande
Den Traad, som Søsteren gav;
Men Skuld klipper Traaden af.
Ej rører dem selv hvad de spinde,
De huse ej Medynk i Sinde,
Øjnene stirre sig blinde,
Munden er lukt som en Grav.

Den hellige Lind.

Du har læst, at i Dodone
Stod en Eg med helligt Rygte,
Og at Grækerfolket søgte
Guddoms-Røsten i dens Krone

Denne Lind, hvorunder mangen
Sommertime hen vi drømte,
Maaler sig med hin berømte
Eg, — ja, stridiggjør den Rangen.

Hvor dens Skygge Jorden bruner
Disse gyldne Parder-Pletter,
Vindbevægede de sætter
Flygtige Spor af Elskovs-Runer.

Tusind Hjærter slaa i Linden,
Grønne Hjærter let de røres,
Hjærtemelodier høres,
Naar de hilse Aftenvinden; —

Hjærtesuk, forborgne Lyde,
Hemmelig Orakel-Susen; —
Fromt jeg lytter til, og Musen
Veed dem alle snildt at tyde.

Linden siger, at i Sommer
Er dens Duft for dig af særlig
Gavn, ja næsten uundværlig; —
Fare, hvis du ikke kommer.

EINAR CHRISTIANSEN.

Carlo Moris Sange.

I. *Jeg vil ej dø.* —

Jeg vil ej dø, vil leve for at virke
I alle stærke Sjæles Hær.
Min Kjærlighed, saa vær da du min Kirke!
Giv Villien Styrke og Livet Værd.

Jeg sidder sammenkrøben i din Skygge
Og blader i din Psalmebog.
Jeg beder ej om Fred og ej om Lykke —
Giv lutret kun igjen det Liv, du tog.

II. *Madonna-Fest.*

Fest gjennem Gaderne, Jubel i Masserne,
Stimmel paa Pladserne,

Fyldt hver Altan i den summende Stad;
— Straalende Sol over Dragter i skiftende
Farver og viftende
Faner i Rad!
Højt over Mængden vor Frue, den tronende,
Silkebehængt og med lysende Lokker;
Vidt over Byen et Amen fra tonende
Mægtige Klokker!
Knæfald for Jomfruens hellige Skjød:
— Madonna er død!

Ensom jeg stod i en Krog blandt de Tusende
Munter og brusende
Skaren forbi med den reneste gik.
Ikke hun agted mig, ikke hun kjendte mig,
Ikke hun sendte mig
Smil eller Blik.
Syng kun, I Troende! — Knæl kun I
Skuende!
Sving kun de rygende, duftende Gløder,
Skrig kun mod hende, hvis Hjærte det luende
Syvfold forbløder!
Jeg for os alle skal bære vor Nød:
— Madonna er død!

Kor af »Peter Plus.«

(Musik af P. E. Lange-Müller.)

Nu rejses atter ved Fuldmaaneskin
Gloriants Tvillinge-Trone.
Nu ringes Elskovstimen ind
Med Nattergale-Tone,
Og alle Havens Blomster smaa
Som Klokker mod hinanden slaa.
Kom ud! her bredes
Med Bolstre bløde.
Til Elskovs Møde
Kom ud!

Tænd Brllyupsfaklen, lad Myrrhaens Glød
Ryge fra hellige Vaser,
Og blandes med Duften, der stiger sød
Ud fra Sirenernes Klaser;

Mens Buen lokker af Gigens Bryst
Et Kvad om Elskovs evige Lyst.
Kom ud! her bænkes
Ved fyldte Kummer!
Kom ud! her lænkes
I Rosenslummer.
Kom ud!

Fragment.

af en Hilsen til Holger Drachmann.

Ud i den frie Søluft,
Ud i den sunde Blæst!
Ud i den friske Høduft —
Til Engens Blomsterfest!

Ud til de fulde Toner,
Ud i den høje Dag,
Hvor Sommersolen kroner
Det lyse Bøgetag!

Ud til de store Tanker,
De dybe Længslers Kald,
Hvis tusend Drømme ranker
Sig til en Himmelhal!

Ud, hvor de stærke Sjæle,
Har stridt for Sandheds Sag,
Hvor rige Minder dvæle
Som Sange om vort Flag.

Ud af de smaa Kanaler
Med Vind i alle Sejl!
Ud, ud, hvor Himlen maler
Sit Blaa i Livets Spejl!

ALFRED IPSEN.

Sange.

I.

Det volder den Sang i de grønne Skove,
At jeg mer kan om Natten sove.

Det volder den Klang af de klare Strømme,
At alt mit Liv rinder hen i Drømme.

Det volder det Sus i de høje Grene,
At jeg maa ride min Vej alene.

Det volder den høje funklende Himmel,
At jeg er blændet og hovedsvimmel.

Det volder den hellige Stjærneskare,
At mine Tanker maa vide fare.

Den Mén mig volte to sorte Øjne
At mine rolige Timer er fløjne.

Gud give, jeg laa i den dybe Dvale,
Hvor Dødens Haand skal min Tinding svale.

II.

Jeg mærker ikke til Vinter, jeg mærker
ikke til Vaar,
Jeg mærker ikke til Stormen, som over
mit Hoved gaar.

Og ikke til Nattens Komme og ikke den
lyse Dag,
Og ikke Sol eller Maane, der vandre over
mit Tag.

Og ikke Sorg eller Glæde, der skifte blandt
Menneskers Slægt,
Og ikke Timernes Vexel og ikke Aarenes
Vægt.

Der toner kun for mit Øre en enstonig
Melodi,
En Klang som af Søens Brusen, naar
Stormen blandes deri.

Det er som søvntunge Vover, der skulpe
i ensformig Takt,
Et Hav af Valmuedrømme over mit Hoved
er lagt.

— Hvor længe jeg vel har sovet; hvi
spørger I mig derom?
Fra den Gang Dagen den blegned, fra den
Gang Natten den kom.

Hvorlænge jeg vel skal sove? Ak, spørg
mig ikke om Tid?
Saalænge til Vinden og Voven faa udkæmpet
deres Strid.

Saalænge til Dagen og Natten falde hinanden
i Favn,
Saa længe til selve Tiden naar til en rolig
Havn.

Nu tegner Solen med sin gyldne Griffel.

Nu tegner Solen med sin gyldne Griffel
I store runde Træk den kaster hen
Et Straalerids paa Søens staalblaa Tavle,
Og Vindens Vift udsletter det igjen.

Og dette Solrids er som Vaarens Drømme,
Saa smilende, saa solrigt ubestemt,
Saa helt foruden Viljes Herredømme,
Saa gyldent, tankeløst, saa snart forglemt.

Nu sænker Dagen sit Hoved.

Nu sænker Dagen sit Hoved,
Lyset er falmet og graat,
Kun mat i Skyen det ulmer,
Hvor Dagens Hersker har traadt.
Et efter et de slukkes,
Dens Vandrings lyse Spor,
Mens tusinde Lamper tændes
I Himmelens høje Kor.

Jeg bøjed i Søvne mit Hoved
Mod Nattens den tavse Sti,
Jeg hørte endnu i Drømme
Timerne ile forbi,
Mit lyttende Øre fanged
Et Sus af den store Flod,
Der uopholdelig hasted
Det evige Hav imod.

Og hver lille Bølge, der rinder
I Tidens flygtige Elv
Jeg veed, at med den forsvinder
En Del af mit Liv og mit selv.
Alt, hvad i smilende Drømme
En Time vi kaldte vort,
Det gribes af disse Strømme
Og føres hvirvlende bort.

Kunde jeg kløve Floden
Nu som med Mosestav
Og vandre didind og knæle
Paa Mindets hellige Grav,
Og knæle saa tyst og længe
I Mindernes tavse By,
Til alt hvad mit Hjærte elsked,
Vaagned med Smil paany!

EDVARD BLAUMÜLLER.

Sange
af »Saul«.

I.

Der ligger de tusind Stjærner
  Midt i den sugende Nat,
Af Perler og ædle Stene
En sjælden kostelig Skat!

I lange, slyngede Rækker
  Bøje de deres lysende Spor
Over den mørke Himmel
Trukne som paa en Snor.

Stundom naar Knyttet brister,
  Drysser der gjennem det øde Rum
En svingende Haandfuld Perler,
Glimtende hvide som Skum.

Men sker det endog saa hyppig,
  Og var der end nok saa mange, der faldt —
De Stjerner, der blev tilbage,
Fik alligevel ingen talt!

Der leved i gamle Dage
  Med fodsid Kjortel over sin Lænd,
Med spirende Dun paa sin Hage
Den vakreste Ungersvend.

Han gik sine egne Veje;
  Imens hans Brødre vogtede Faar,
Laa han hjemme og drømte
Sig stor i Faderens Gaard.

En Nat, da han hvilte paa Lejet
  Med Armene under sin mørke Lok,
Gik Sol og Maane og elleve
Stjærner ham frem i Flok.

De dansede for hans Øjne,
  Saa blanke som Ild, saa røde som Blod
Nejed sig ydmygt og stille
Og lagde sig for hans Fod.

Om Morgenen, da han vaagned
  Tyded han Synernes Varselsbud;
Men Faderen skjændte paa ham
Og Brødrene lo ham ud.

Saa gik der Aar efter andet . . .
  Den stakkels Drømmer — ja, hvor var han?
Først kjøbt og solgt et Par Gange,
Saa Træl i et fremmed Land.

En Dag da alting var ude,
  Og Naadesstødet vented ham blot,
Førte man ham fra et Fængsel
Op til Faraos Slot,

Stilled ham frem for Tronen
  Æsked hans Drømmevid til en Dyst
Og lagde ham vaagen en gylden
Kjæde over hans Bryst.

Da saa han dem atter lege —
  De Stjærner som Ild, de Stjærner som
                Blod . . .

Hans Fader og Moder og elleve
Brødre laa for hans Fod.

Der ligger de tusind Stjærner
  Midt i den sugende sorte Nat,
Af Perler og ædle Stene
En sjælden kostelig Skat. —

Et Billed paa Abrahams Afkom,
  Paa Folket, der, trods sine Fejl og Fald
Aldrig, mens Tiderne rinde
Skal sættes i Navn og Tal.

II.

Saa flytte vi Væverstolene ind
— Eja, hvor lystig en Færd! —
    Islætten løber
    I Rendingens Net,
    Spolerne surre
    Sig aldrig træt,
Med Foden over det gyngende Brædt

Virke vi Dagen over
I Laddet det fineste Spind.

Saa tage vi Traaden af Skarlagen rød
— I vogte paa Barmens Lin! —
Hasperne dreje sig,
Skytterne gaa,
Bommene glide
Og Bladene slaa —
Den Jomfru, der ganger i Kaabe graa,
Naar vugger hun vel en Bejler
I Slummer over sit Skjød?

Saa spole vi Byssustraaden hvid
— I tænde os Lamperne smaa! —
Remmene smøge sig
Rundt og rundt,
Valserne stramme
I Kjædernes Bundt —
Den Mø, hvem ingen Bejler blev undt,
Væver dog altid et Lagen
For Livets bitreste Strid!

OTTO C. FØNSS.

Nathimmel.

Dagens sidste Guldax segne,
Mejede af Maanens Le.
Havets Linier, Jordens Egne
I en graalig Dunst forsvinder.
Men paa Nattens sortblaa Tinder
Funkler evig Stjærnesne.

Langs det mørke Højfjelds Sider,
Svøbt i blaalig Fjærnheds Dis,
Stjærneskuds-Laviner glider.
Og i aldrig maalte Slugter
Mælkevejens Strøm sig bugter,
Glinsende som Gletscher-Is.

Tunge Skylag frem sig løfter,
Lig et sagnfyldt Klippeland,
Skovbeklædt, med dybe Kløfter.
Langs de fjærne Aasers Blaanen
Drager Fosforlys fra Maanen
Striber som af sølvblankt Vand.

Og om denne stolte Vildhed,
Der er Tanken selv for stor,
Ruger der en hellig Stilhed
— Som ved Nærhed af en Skaber —
Hvori Jordens Larm sig taber
Lig et sagte hvisket Ord.

O, jeg elsker dette høje,
Gaadefulde Bjærglands Ro.
Tit i Kvæld mit trætte Øje
Hvilte dér med henrykt Dvælen,
Mens i Ætherbadet Sjælen
Hented Karskhed, Haab og Tro.

Mene — Tekel —.

Høstens vildt larmende Orgie fejres blandt
Skovdybets Stammer.
Dér, hvor i hellig Ensomhed Aanden sit
Udspring fornemmer,
Frækt Barbaren i Purpur og Guld paa
Højsædet brammer.

Se, da stivner en Isnen hans Blik og en
Skælven hans Lemmer.
Henover Væggenes Broncegrund en Lue-
skrift flammer.
Fra den usynliges mægtige Haand, han,
som Skæbnen bestemmer.

— Barsk i den dødsstille Hal sig rejser
som Gaadens Fortolker
Nordens vældige Vind, Dommens den store
Profet:

»Vejet er du, men funden for let. Og dit
Rige og Folk er
Givet i Vinterens Haand. Gud har det
splittet og spredt!«

Maagen flakker saa vide —

Maagen flakker saa vide,
Ejer ikke blivende Sted.
Havde jeg mig dens Fjederham,
Da bar det vel langt af Led.

Fløj jeg mod Kimingens Stribe
Saa snelt som den vildene Falk
Didhen, hvor Solen løfter
Sin glødende Rosenkalk.

Solens den luende Rose,
Som voxer af Hav i Øst —
Jeg brød den af Himmelbuen
Og fæsted den paa dit Bryst.

Og kunde i Luft jeg styre
Skyens svømmende Ø.
— Alle de skinnende Lilier
I Nattens den dybe Sø. —

— Alle de Lilier hvide,
Som foldes i Natten ud,
Jeg slynged som Krands om din Pande
Og virked dem i dit Skrud.

Virked dem ind med Liste
Alt udi dit Brudelin,
Hented saa Maanens Sølverskat
Af Nattens det sorte Skrin.

Maanens den blanke Sølje,
Som lyser viden om Jord,
Jeg smedded den til et Spange
Alt for din Midiegjord.

Stod saa Hvælvingen øde,
Tom og med udslukt Blik,
Skulde du ene lyse
Over den Sti, jeg gik.

Maanens drømmende Vemod,
Solens fyrige Pragt,
Alle de klare Stjærners
Stille, trofaste Magt.

Alt, hvad i Døgnets Tider
Virker paa særskilt Vis,
Skulde i dig forenet
Lyse til Elskovs Pris.

ADOLF LANGSTED.

Et Requiem.

(Musik af I. P. E. Hartmann.)

Der er en hellig Længsel,
Som Jesum favne maa;
Den bryder gennem Trængsel,
Selv gennem Mur og Stængsel
For frem til ham at naa.

Skal end af Synd forkrænkes
Dit unge, friske Mod,
Skal Fod og Hjerte lænkes, —
Selv værkbrudt kan du sænkes
Ned for din Herres Fod.

Skal Verdens Storme knække
Dig som et Siv, et Straa, —
Han dig en Haand vil række
Og med hint Ord dig vække:
Tag Korset op og gaa!

Og om de vorder træge,
De sidste tunge Fjed, —
Dig Nattens Blund vil kvæge,
Og Sjælens store Læge,
Vil skænke dig sin Fred.

Der er et stille Fængsel
Ved Grædepilens Rod, —
Did skal fra Jordens Trængsel
Du sænkes med din Længsel
Ned for din Herres Fod.

Dér gryr en Morgenrøde
Bag Gravens dunkle Nat,
Dér klinger dig i Møde
Hint Ord, som vækker døde:
Din Synd dig er forladt.

En Nat paa Chartreuse.

Paa Chartreuse en Nat jeg slumred i en
Celles skumle Vraa,
Hvor blandt fire nøgne Vægge jeg paa
Lejet ensom laa,
Trygt jeg sov som englevugget, indtil
Midnatsklokken lød,
Og Vigiliesangens Toner Sommernattens
Stilhed brød.

Døren gik; med ét jeg vaagned, af en
kjærlig Stemme vakt,
Og foran mig stod en Broder i Chartreuxens
hvide Dragt.

Med sin Kjerte min han tændte, med sit
Blik han fanged mit.
Jeg stod op for ham at følge did, hvor
han mig vinked blidt.

Did, hvor Munkes hvide Skarer fylker sig
til Skandsevagt,
Mens Alverdens Sind og Tanke er i Søvnens
Bøje lagt,
Did, hvor Midnatstimen fejres som en hellig
Andagtsstund,
Hvor et evigt Hossianna stiger fra de
Tavses Mund.

Did, hvor ingen Tale føres uden den om
Herrens Ord,
Did, hvor ingen Nadver holdes uden den
ved Herrens Bord,
Did, hvor ingen Gjerning øves uden den
i Jesu Navn,
Did, hvor ingen Hvile kjendes uden den
i Jesu Favn.

Denne Nat mig er et Billed paa hin sidste
lange Nat,
Da i Gravens skumle Celle det en Gang
skal lysne brat,
Naar den høje Broder kommer straalende
i Lysets Dragt
Og til evigt Liv mig vækker i den sene
Nattevagt.

Da vil han fra Gravens Mørke føre mig
ved Haaden did,
Hvor den hvide Fylking synger Herren
Lov til evig Tid,
Did, hvor ingen Gjerning øves uden den
i Jesu Navn.
Did, hvor ingen Hvile kjendes uden den
i Jesu Favn.

Tornerose.

(Musik af I. P. E. Hartmann.)

Herre! Himmerigs-Bruden venter,
Sidder fortabt i dybest Blund,
Kommer snart den signede Stund,
Da du dit Hjærtes kaarne henter
Ud fra de dybe Skyggers Dal
Hjem til din lyse Kongesal?

Tornerose blev her hun kaldet,
Hun, som længes mod Dagning sen, —
Stunget til Blods paa Syndens Ten
Er hun i Tryllesøvnen faldet,
Syndebundet paa Haand og Fod
Tjørnekrattet hun voxe lod.

Herre! Himmerigs-Bruden bier,
Bier paa Prinsen med Heltery,
Snart han kommer med Glam og Gny,
Baner sig flux med Sværdet Stier
Frem gjennem Trylleskovens Mur
Ind til sin Roses Tornebur.

Kongesøn af Himmerigs Rige!
End i Lænker sukker din Brud; —
Snart for Sejrens signede Bud
Søvnens og Mørkets Magt maa vige.
Op til et guldtækt Brudehus
Lyse dig tusind Stjærneblus!

Det frugtbareste Træ.

Om Korsets Træ forvist jeg veed,
Det bærer idel Kjærlighed;
End ikke eet af Havens Træ'r
En Frugt som dette visne bær'.

Den blodbesprængte Marterfjæl
Bær' Frelse for hver Syndersjæl.
O Kors! ej større Frugt jeg veed
End din: korsfæstet Kjærlighed.

Hjemve.

Daniel havde paa sin øverste Sal
Vinduer aabne mod Jerusalem.
Dan. 6. 11.

Luk et Vindu op mod Jerusalem,
Allehelgens Stad, Allesjæles Hjem!
Og lad Støv og Muld her i Graadens Dal
Fange Glimt af Guld hist fra Naadens Sal,
Og lad Kristentro fra vor Taagestrand
Bygge Himmelbro til et Lysets Land.

Luk et Vindu op mod Jerusalem,
Allehelgens Stad, Allesjæles Hjem!
Fra dets Straaletind, fra dets Perleport
Vinker Mindet blidt, vinker Haabet stort.
Er du mod i Hu, er du syg i Sind,
Se dig ud herfra i Guds Himmel ind.

Luk et Vindu op mod Jerusalem,
Allehelgens Stad, Allesjæles Hjem!
Har du Sorg og Savn, har du Hjærtebrist,
Se dig ud herfra mod et Gjensyn hist,
Hvor vi samles hjem — som de Smaa
om Jul —
Hvor det tabte bo'r i Guds Vingeskjul.

Guds Fred.

Guds Fred er Sjælemindet
Om Edens lyse Strand,
Guds Fred er Stjerneskinnet
Ind over Dødens Land.

Guds Fred er Orgelbruset
Bag Døgnets Markedsfærd,
Guds Fred er Vingesuset
I Urtegaardens Træ'r.

Guds Fred er Palmeskygge
Selv under Kistefjæl; —
Dér er fuldtrygt at bygge
For trætte Pilgrimssjæl!

Aftensang.

(Melodi af I. P. E. Hartmann.)

Nu folder jeg Haand og Tanke
Med Tak for den svundne Dag;
Nu skyder min Bøn en Ranke
Mod Himmelens Stjernetag.

Nu lukker jeg Dør og Øje
Og stænger al Verden ud;
Jeg har en Ven i det høje,
Ham skikker jeg Længselsbud.

Nu bøjer jeg Knæ og Hjærte
Og giver mig Gud i Vold,;
Jeg slukker fuldtryg min Kjerte:
Gud Herren er Sol og Skjold.

JENNY BLICHER-CLAUSEN.

5**

686267 A

I Krebsegang.

I alle Forhold her paa Jord
Det gjælder altid først: Bliv stor!
Vox til og opfyld Tidens Krav;
Fremad fra Vuggen til din Grav!

Men i det største Forhold maa
I Krebsegang vi altid gaa,
Thi, størst begyndt i Barnekaar,
Det voxer nedad Aar for Aar.

Indtil vi gjennem Aandens Trang
Og gjennem Tvivlens Stormflodsgang,
Tilbage kommer til det Sted,
Hvorfra vi tog det bedste med.

Og derfor gjælder det for hver:
Tilbage først saa fremad her!
Frem imod Stridens Maal og Løn
Tilbage til din første Bøn!

Frem over hver en Tankebro,
Tilbage til din Barnetro,
Til Barnefryd og Barnefred
Paa Ydmyghedens sagte Fjed —

Fra Hjærtets Kulde, Hjærnens Kløgt
Til Lyset, tabt, men atter søgt;
Thi, ret forstaa't i Ydmyghed,
Den sande Visdom intet veed.

I alle Forhold her paa Jord
Det gjælder altid først: Bliv stor!
Kun Een, — den største, Jorden saa, —
Har sagt til os: Bliv atter smaa!

Jeg har hørt idag om en dejlig Død.

Jeg har hørt idag om en dejlig Død —
Et Fattigmandsbarn, som faa kun kjendte,
Hvis Liv havde været, fra han blev fød
En Lidelse lang, som ved Graven endte,
Da Døden kom,
Vendte han sig mod Dagen om; —
Da knæled hans Mo'r ned ved hans Seng
Og spurgte med Øjne milde:
»Ser Du Vorherre, min egen Dreng?«
Og han svarede ganske stille:
»Jeg ser ham godt
Og følger ham siden;
Han gaar jo foran mig hele Tiden.« —

Herre, naar selv jeg gaar syg til Sengs,
Og Livsskibet sluges af Dødens Bølge,
Giv mig en Død som den fattige Drengs,
En kongelig Henfart i Jesu Følge!
Naar jeg har gjort
Min Gjærning hernede, smaat eller stort,
Da lad mig kunne mod Dagen se
Med Tak for, hvad du har givet
Og lad mig sige i Dødens Ve,
Ja, sige det hele Livet:
»Jeg ser ham godt
Og følger ham siden; —
Han gaar jo foran mig hele Tiden!« —
— — — — — — — — — —
Jeg har hørt idag om en dejlig Død. —

»Nu har jeg Fred: — Nu har jeg funden.«

Jeg saa hende forrest i en Brudepigeskare;
Hendes Kinder var saa varme, hendes Øjne
saa klare —
Jeg spurgte, om hun selv ikke lysted at staa
Med Brudekransen paa, —
Og hvi hun vilde ensom, uden Ledsager,
gaa?
Hun svared med et muntert Smil, som
spillede om Munden:
»Jeg har endnu ingen funden.« —
Jeg saa hende Aaringer efter ved min Side;
Hendes Øjne var saa trætte, hendes Kinder
saa hvide —

Jeg spurgte, hvi hun aldrig med de glade
var Gjæst
Ved Kjærlighedens Fest, —
Og hvi hun endnu ikke havde Livslykken
fæst' —
Hun svared med et Taaresmil, som sitrede
om Munden:
»Jeg har endnu ingen funden.« —

Jeg saa hende sidste Gang i Nonnernes
Skare;
Hendes Kinder var saa blege, hendes Øjne
saa klare —
Jeg spurgte, da hun rejste sig fra Bønnen
for at gaa
Og stille paa mig saa',
Om ogsaa hun var lykkelig med Rosen-
kransen paa? —
Hun svared helt vemodig, men saa rørende
i Grunden:
»Jeg har Fred: — Nu har jeg funden!«

Gaa ikke henover den hvide Sne.

Gaa ikke henover den hvide Sne,
Den er saa skjær,
Den er saa fin, —
Ligger og lyser paa Jorden
Som et skinnende Brudelin. —
Har du først sat Spor i den rene Bund,
Er Enheden brudt i den samme Stund.
Om du træder saa blødt,
Om du træder saa let,
Der er Støv, som om Foden dig hefter;
Du kan kjende dit Spor i den hvide Sne
Længe, længe derefter! — — —

Sjælelivet har sine snehvide Veje,
Sin skinnende Klarhed, hvor ingen tør
træde;
Den skal du skjule for alle Blikke
I den skal din Helligdom have sit Sæde:
Som Sneen, naar den skjuler for det spirende
Blad,
Der længes i sin Fødsel efter Solstraalens
Bad,
Skal du skjule for Tankernes Ungdomsliv
Deres første vibrerende Begyndelse! —
At lægge dem blot for Alverdens Blikke
Vilde være en sjælelig Forsyndelse!
Gaa ikke henover den hvide Sne:
Den er saa skjær,
Den er saa fin — — —

V. RØSE.

Til en ung Pige.

Fødes, favnes,
fange Visdom,
lege, længes,
lide, dø, —
det er Dagens
Daad og Gjærning,
Livets Lod paa
Lysets Ø.

Tider tændes,
Tider slukkes,
Slægter sletter
Slægters Spor,

rundt sig ruller
Rummets Kloder, —
aldrig ældes
Engles Kor.

Evigt over
Afgrundsdybet
Klinger Kloders
Klage ned, —
højt og herligt
hersker stedse
Kæmpekraften:
Kjærlighed.

Hvad bar vel til Verden det første Liv,
da Verden var tavs og død?
hvad toned igennem det første »Bliv!«
da herligt fra Gud det lød.

Hvad styred den Højestes mægtige Haand,
da Jordens Grundvold blev lagt?
hvad lagde vel Kræfter i Lovenes Baand
og Verdner i Kræfternes Magt?

Hvad lærte vel Planten med Blomst og Blad
at stræbe mod Lys og Luft?
hvad lærte vel Bien at tumle sig glad
i Solskin og Blomsternes Duft?

Hvad lærte vel Fuglen at bygge sit Bo
og synge med Trille og Kluk?
hvad gjorde vel Hunden saa klog og saa
tro? —
Hvad gjorde vel Verden saa smuk?

Hvad satte saa Adam og Eva tilsidst
som kongeligt Herskab paa Jord?
Hvad slog, da de faldt, men slog dog
forvist
saa mildt — med Forjættelsens Ord.

Gak ud en Vaarkvæld, naar der er saa stille,
at næsten du kan høre Græsset gro,
og lyt til Nattergalens Kluk og Trille,
se Maanen kjøre over Himlens Bro,

se Myggesværmen tumle over Vandet,
og hør den summe i sin lette Dans,
se Bølgen ile frem og kysse Landet,
se Græsstraa favnes tæt i Maaneglans.

Hvad er det da, som sælsomt dig fortryller?
hvad kaldes denne underlige Trang,
der med en frydfuld Vemod Hjærtet fylder
og gjennemrisler Sindet med sin Sang? —

Knæl ned i Græsset her i Hvilestunden,
selv om din Klædning ogsaa bliver vaad,
og pris din Gud med Hjærtet og med Munden
i Sang, i Bøn, hvad eller kun i Graad!

Thi det er ham, som fylder hele Rummet,
hans Røst det er, som klinger i hver Lyd;
i taus Tilbedelse er alt forstummet, —
hans Aand det er, som fylder dig med Fryd. —

Saa rejs dig fra din Andagt! løft dit Hoved,
men bøj dit Hjærte for den store ned!
Og frygt kun ej, at du for meget voved,
thi han, den Højeste er Kjærlighed.